

[Iver Poulsen.]

hvordan de føler deres ansvar. Vi føler vort ansvar over for det borgerlige Danmark, og vi føler det som en pligt at bekæmpe enhver bestræbelse for at socialisere samfundet. Den højtærede statsminister føler sit ansvar lige stik modsat; han ønsker at bekæmpe det borgerlige, liberale Danmark og at fremme samfundets socialisering. Derfor tror jeg, at hverken statsministeren eller jeg skal give sig til at dømme om hinandens ansvarsfølelse. Men jeg er ikke bange for at påstå, at de uafhængiges ansvarsfølelse over for det, vi nu engang føler ansvar for, er lige så stærkt udviklet som den højtærede statsministers.

Dernæst sagde den højtærede statsminister, at vi havde sagt, at den fremgangsmåde, regeringen anvendte, og dens plan var udemokratisk. Ja, hvis man ved planen forstår den måde, hvorpå regeringen ønsker disse lovforslag behandlet, kan jeg godt gå med til, at den er demokratisk, men fremgangsmåden vil jeg holde på er udemokratisk. Jeg skal ikke sige noget til, at statsministeren og regeringen forhandler med kredse uden for tinget om forskellige lovforslag og foranstaltninger, der skal træffes. Det er der ikke spor at sige til. Men i det øjeblik det som her sker, at man forhandler med visse kredse uden for folketinget og med disse kredse aftaler bestemte retningslinjer, hvorefter lovgivningsarbejdet skal foregå, og man derefter kommer til den folkevalgte lovgivende forsamling og siger: sådan og sådan skal det være, for det har vi bestemt med kredse uden for dette ting, i det øjeblik er jeg ikke bange for at påstå, at den mand, der vil følge disse retningslinjer, ikke er værdig til prædikatet demokrat.

Angående det dagsordensforslag, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har fremsat, vil jeg gerne igen minde om afdøde forhenværende statsminister Knud Kristensens ord i forbindelse med det politiske forlig. Knud Kristensen sagde:

„Det politiske forlig er ikke altid foragteligt. Det er forligets indhold, det kommer an på.“

Det er en linje, som vi naturligvis følger, fordi vi finder den helt rigtig.

Når man nu fra socialdemokratisk side ved det ærede medlem hr. Hans Rasmussen

foreslår, at folketinget giver sin tilslutning til, at de foreliggende problemer af økonomisk og fordelingsmæssig art søges løst i overensstemmelse med hovedlinjen i regeringens helhedsløsning, er afgørelsen for vort vedkommende meget let at træffe. Her forlanger man et politisk forlig, hvor hovedlinjen er så indlysende rød og socialistisk, at dette vil blive forligets indhold, og derfor kan der ikke være nogen vanskelighed i for os at tage stilling til dette dagsordensforslag: vi kan ikke stemme for det.

Poul Sørensen: Det var mig ret uforståeligt, at den højtærede statsminister også skulle omtale min person i den tale, som han holdt med meget stor patos for lidt siden. Inden jeg siger et par ord om de urigtigheder, som statsministeren bragte frem om min stilling til problemet valg, må jeg måske knytte et par bemærkninger til et eller to af de spørgsmål, der har været fremme.

Jeg har i en række år her i tinget haft lejlighed til at drøfte arbejdsmarkedet med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, og jeg tør nok sige, at hver gang vi har nærmet os problemet om en moderne afgørelse på arbejdsmarkedet for at undgå strejker og lockouter, var det ikke småting, der lød fra det ærede medlems side. Han bandlyste os fuldstændig. Ingen skulle blande sig i den hellige ret, som de to parter havde. Igenem årene har vi forsøgt at fremlægge forskellige synspunkter til drøftelse for at hindre de ødelæggelser, som arbejdskampe kan medføre. Vi har forsøgt at bede parterne se på en løsning med en frivillig voldgift, som de selv etablerede, så at man derved kunne undgå arbejdskampene — med hån afvist af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen. Vi har derefter, når tinget stod i den situation at skulle optræde som voldgift, rejst spørgsmålet, om ikke den faste voldgiftsordning i de tilfælde, hvor tinget ellers skulle træde til, ville være at foretrække som den moderne form på arbejdsmarkedet — afvist med foragt af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen.

Derfor var det med undren, at vi i efter sommeren hørte det ærede medlem foreslå, at nu skulle staten afgøre lønningerne. Nu skulle folketinget være det organ, som lagde lønningerne fast, og vi står altså nu, idet